

Arrest

**nr. 169 279 van 7 juni 2016
in de zaak RvV X / II**

**In zake: X
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig
kind X**

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de
staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Montenegrijnse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, op 23 december 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 januari 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. STEVENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 1 maart 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 16 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 01.03.2013 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Het feit dat betrokkene sinds juli 2007 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands zou spreken, werkwilleg zou zijn, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze beweerde integratie werd volledig opgebouwd in illegaliteit en kan dan ook niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat haar kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Deze scholing heeft trouwens volledig plaatsgevonden in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de moeder is die de belangen van de kinderen heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Het louter aanhalen van het Kinderrechtenverdrag, zonder concrete verduidelijking waarom dit verdrag geschonden zou worden bij een weigering, kan ook niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Aangaande het feit dat zij inwoont bij haar partner, Dhr. A. (...) (Ovnr: xxx) dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont waarom zij geen aanvraag tot gezinshereniging volgens art. 40 van de wet van 15/12/1980 kan indienen. Bovendien vallen gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Wat de aanwezigheid van haar ouders in België betreft: betrokkene toont niet aan waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid voor betrokkene zou uitmaken. Daarenboven: hoewel art. 8 EVRM stelt dat het recht op privé-leven door de overheid dient gerespecteerd te worden in hetzelfde art. 8 EVRM, lid 2 bepaald wordt dat de overheid kan ingrijpen ter voorkoming van strafbare feiten. Welnu uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene reeds herhaaldelijk in aanraking is gekomen met de openbare ordediensten omwille van het plegen van strafbare feiten (zie informatie uit het administratief dossier).

Wat het aanhalen van Richtlijn 2003/86/EG betreft: betrokkene heeft helemaal geen aanvraag tot gezinshereniging ingediend en kan zich hier dan ook niet dienstig op beroepen. Ook toont betrokkene niet aan te vallen onder het toepassingsgebied van Richtlijn 2004/38/EG. Het louter aanhalen van beide richtlijnen kan dan ook niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

De advocaat van betrokkene haalt verschillende arresten van het EHRM, de Brusselse kortgedichtrecht, het EHJ en de RvS aan en beweert dat het verblijf van betrokkene geregulariseerd dient te worden omdat haar situatie gelijkaardig zou zijn aan de situaties waaraan de advocaat van betrokkene refereert. Het is aan de betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen de eigen situatie en de situatie waarvan zij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkene verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Het invoeren van art. 6 van het EVRM kan eveneens niet weerhouden worden. Dit artikel is immers slechts geldig in burgerlijke en strafrechtelijke zaken en asielrecht is een politiek recht. Inzake administratieve beslissingen die genomen worden in het kader van de Vreemdelingenwet kan betrokkene geen schending van de rechten van verdediging invoeren aangezien dit rechtsbeginsel niet van toepassing is op deze beslissingen. Betwistingen in verband met de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen vallen buiten het toepassingsgebied van art. 6 van het EVRM omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben.“

1.3. Op 16 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de tweede bestreden beslissing, waar de motieven luiden als volgt:

*“Aan mevrouw,
(...)*

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, événals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Aan de betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekénd op 19.12.2012.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grand van volgende feiten:

- o. In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:
 - o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 22.10.2012, haar betekend op 19.12.2012.**

Er wordt aan betrokkene een termijn van driejaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene na het betekenen van dit bevel, nog steeds geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft zij een aanvraag artikel 9bis ingediend op 27.02.2013.”

2. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij nalaat de samenhang aan te tonen tussen de twee bestreden beslissingen. De verwerende partij meent dat het inreisverbod en de beslissing aangaande de regularisatieaanvraag geen verknochtheid vertonen daar zij beiden genomen werden op een afzonderlijke rechtsgrond. Zij meent dat de vordering, in zoverre zij is ingesteld tegen het inreisverbod, onontvankelijk is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verwerende partij het klaarblijkelijk zelf nuttig en nodig heeft geacht om voor de aflevering van de bijlage 13sexies, die *in casu* een beslissing houdende het opleggen van een inreisverbod omvat, te wachten tot werd beslist over de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Door aldus te handelen erkent zij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van de bijlage 13sexies, en een eventuele vernietiging van de beslissing dienaangaande derhalve evenzeer. Deze vaststelling volstaat om de verknochtheid tussen de verschillende aangevochten beslissingen aan te nemen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur, namelijk het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en rechtzekerheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 10, 11, 22 en 191 van de Grondwet en van de anti-discriminatiewet.

Het enig middel licht de verzoekende partij toe als volgt:

"Aangezien artikel 9bis voorziet dat als buitengewone omstandigheden worden beschouwd : zodanige omstandigheden die het voor een vreemdeling onmogelijk of zeer moeilijk (Idem" bijzonder moeilijk" is) maken om terug te keren naar zijn land van herkomst.

Aangezien Minister Wathélet heeft toegezegd de criteria, zoals voorzien bij de richtlijnen van 19/07/2005, te blijven toepassen.

Dat verzoekers hieraan beantwoorden, zelfs aan de richtlijnen van De Waele, zodat de aanvraag prima facie ontvankelijk en ongegrond is.

Dat ten onrechte wordt gesteld in de bestreden beslissing dat verzoekers die beroep op de instructies nu er uitdrukkelijk werd verwezen naar de omzendbrief van De Waele dewelke niet werd vernietigd en waaraan verzoekers wel degelijk beantwoorden.

Dat zij inderdaad bijna 7 jaar in België onafgebroken verblijven met schoolgaande kinderen;

Aangezien A.A. (...) als regelmatige leerling is ingeschreven aan de Sint-Lambertusschool te Muizen (Mechelen)

Aangezien zij momenteel in het 1ste leerjaar zit;

Zie stuk 3

Aangezien A.I. (...) als regelmatige leerling is ingeschreven aan de Sint-Lambertusschool te Muizen (Mechelen);

Aangezien hij momenteel in de kleuterklas zit;

Aangezien A.S. (...) als regelmatige leerling is ingeschreven aan de Sint-Lambertusschool te Muizen (Mechelen);

Aangezien hij momenteel in de kleuterklas zit;

Aangezien letterlijk in het verzoekschrift werd geciteerd :

"Aangezien de Raad van State reeds meermaals heeft beslist dat de onderbreking van een schooljaar voor minderjarige kinderen in aanmerking kan worden genomen als buitengewone omstandigheid en zulks zelfs een moeilijk te herstellen nadeel uitmaakt.

Zie Raad van State, 6 maart 2001, nr. 93.760, R.D.E 2001, nr. 113;

Zie Raad van State, 8 februari 2022, nr. 103.410, R.D.E. 2002, nr. 117;

Zie Raad van State, 19 mei 1999, nr. 103.410, Y.V.R. 1998;

Zie Raad Van State, 30 juni 1998, nr. 74.880, R.D.E 1998, nr. 98;

Zie Raad van State 1 juni 2004. G/A nr. 131.962, gepubliceerd in het Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht van jaargang 2004, blz. 347;

Zie Raad van State 27 oktober 2004, nr. 136.791, gepubliceerd in het Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht van jaargang 2005, blz 164.

Aangezien, meer nog, door de Raad van State wordt aangenomen dat de plotse onderbreking in het midden van een schooljaar, zoals in casu, waarbij de kinderen in een andere cultuur en taal hun studies moeten verder zetten, terwijl ze hier goed zijn geïntegreerd, een moeilijk te herstellen nadeel uitmaakt.

Zie Raad van State 29 november 2006, nr. 165.253. (Blackori), (zie stuk 22)

Dat inderdaad het zelfs niet vereist is dat het gaat om een bijzondere opleiding die niet in het land van herkomst kan verder gezet worden maar het vooral gaat over het verlies van een schooljaar dat inherent is wanneer kinderen in een ander land zijn opgegroeid en in het midden van het schooljaar in een taal die zij soms ook niet meer eigen zijn hun studies dienen verder te zetten.

Dat zowel A. (...), I. (...) als S. (...) worden omschreven als uitermate aangename leerlingen door de juffen/meesters;

Aangezien hun wil en gedrevenheid om te slagen zeker niet ontbreekt;

"Considérant que les requérants font valoir que leurs enfants "subiraient un préjudice difficilement réparable si, en pleine scolarité, ils devaient, par le fait d'une exécution immédiate de la décision d'éloignement du territoire, revenir en ex-Yougoslavie en y reprendre brusquement une scolarité dans un tout autre langue et culture que celle qu'ils ont toujours connues et dans lesquelles ils sont bien intégrés"

Dat dit alles trouwens in het licht van de rechtspraak van de Brusselse kortgedingrechter staat welke een verblijfsrecht toekent aan het ganse gezin met schoolgaande kinderen op basis van het eerste protocol van het EVRM (zie vonnis Brussel van 31/05/2006 (A.R. 06/739/C)) waarbij de Belgische staat werd veroordeeld tot het afleveren van het bewijs van de inschrijving in het Vreemdelingenregister.

Er kan inderdaad zelfs verwezen worden naar het EVRM van 23/07/1968 en het ECRM van 09/12/1980 gekend onder het nummer 8840/80.

Dat ook het kinderrechtenverdrag de Staten ertoe verplicht om maatregelen te nemen om regelmatige schoolbezoeken te bevorderen en het aantal kinderen dat de school vroegtijdig verlaat te verminderen (zie artikel 28). "

Aangezien in de bestreden beslissing dan ook ten onrechte wordt gesteld : "Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst is" zodat hier manifest wordt voorbijgegaan aan de uitspraak die werd geciteerd/

Dat meer nog er in de beslissing sprake is van twee kinderen terwijl met S. (...), die op 15 oktober 2009 in België is geboren, geen rekening werd gehouden.

Aangezien Uw Raad zich weliswaar niet in de plaats kan stellen van de overheid maar zij wel in de uitoefening van haar wettelijk toezicht kan nakijken of de administratieve overheid bij de beoordeling van de aanvraag wel degelijk is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, en of zij die correct heeft beoordeeld én of zij op grond daarvan niet op onredelijke wijze tot haar beslissing is gekomen.

Zie RvS 7 november 2011, nr. 101 624.

Dat vanzelfsprekend Uw Raad zich niet in de plaats kan stellen van het bestuur inzake de beoordeling maar enkel kan nazien of het oordeel niet tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt

Zie RvS 20 september 1999, nr. 82 301.

Dat maw de beslissing kennelijk onredelijk is waardoor niet alleen de motiveringsplicht wordt geschonden maar ook artikel 62 van de Vreemdelingenwet zodat de beginselen van behoorlijk bestuur worden miskend.

2) De schending van artikel, artikel 8, 6 en artikel 3 van het EVRM, artikel 10,11 en 191 van de GW en de anti-discriminatie wet van 10 mei 2007

Aangezien in het verleden de rechter in kortgeding zich in dit verband reeds op art. 8 EVRM en art. 22 van de Belgische Grondwet heeft beroept, met name het recht op de bescherming van het privéleven.

Dat recht omvat o.m. het recht op het ontwikkelen en onderhouden van relaties met anderen, zonder een disproportionele inmenging van de overheid.

Dat recht omvat o.m. het recht op het ontwikkelen en onderhouden van relaties met anderen, zonder een disproportionele inmenging van de overheid. Zelfs het recht om studies te voltooien kan hieronder dus begrepen worden

Zie Kort Ged. Brussel 23 januari 2007, T. Vreemd. 2007, afl. 2, nog niet gepubliceerd.

Dat dan ook ten onrechte wordt gesteld in de bestreden beslissing : "sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen" terwijl vooral de nadruk werd gelegd op de relatie die verzoekster heeft met haar partner en de bloedverwantschapsband die tweede, derde en vierde verzoekers met hun vader hebben.

Dat verzoekers het land uitwijzen werkelijk onmenselijk zou zijn en een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM.

Dat door DVZ derhalve geen redelijke termijn zoals voorzien in artikel 6 van het EVRM kan worden nagekomen indien de aanvraag gezinshereniging conform artikel 40 van de Vreemdelingenwet zou ingediend dienen te worden in het land van herkomst zodat er wel degelijk sprake is van een moeilijk te herstellen nadeel wanneer het gezinsleven bijna een jaar later pas kan aangevat worden zodat hierdoor artikel 8 van het EVRM wordt geschonden.

Zie RvSt 18 december 2003, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, jaargang 2004, blz 260.

Aangezien letterlijk in het verzoekschrift 9bis werd geciteerd :

"Dat de verwijdering van één gezinslid reeds volstaat om te besluiten tot een schending van artikel 8 van het E.V.R.M.

Zie RvSt 18 december 2003, tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, jaargang, 2004, blz 260

Dat onbetwistbaar inzake sprake zal zijn van een zeer langdurige verwijdering indien verzoekers de aanvraag in het land van herkomst zou moeten indienen;

Aangezien een wachttijd van gemiddeld negen maanden vanaf datum aanvraag in het land van herkomst alvorens een beslissing wordt genomen zeker dient gerekend te worden.

Zie zelfs dossier ENNABATI EL HACHIMA (visum nr 234389) waarbij een duurtijd van 11 maanden diende afgewacht te worden.

Dat door DVZ derhalve geen redelijke termijn zoals voorzien in artikel 6 van het EVRM kan worden nagekomen zodat er wel degelijk sprake is van een moeilijk te herstellen nadeel wanneer het gezinsleven bijna een jaar later pas kan aangevat worden zodat hierdoor artikel 8 van het EVRM wordt geschonden.

Aangezien verzoekers DVZ ook wijst op artikel 43 alinéa 1,2 van VW waarbij duidelijk wordt gesteld:

"De toegang en het verblijf kunnen niet geweigerd worden aan burgers van de Unie en aan de leden van hun familie dan om redenen van openbare orde, nationale veiligheid en openbare gezondheid en dat in de volgende grenzen :

"2° De maatregelen van openbare orde of van nationale veiligheid moeten het principe van de evenredigheid eerbiedigen en uitsluitend steunen op het persoonlijk gedrag van het betrokken individu. Het bestaan van voorafgaande strafrechtelijke veroordelingen kan op zich zelf zulke maatregelen niet rechtvaardigen. Het gedrag van de betrokken persoon moet een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormen voor een fundamenteel belang van de gemeenschap. Rechtvaardigingen die niet rechtstreeks aan het betreffende individueel geval verbonden zijn of die rekening houden met redenen van algemene bescherming kunnen niet worden weerhouden".

Dat verzoekers verwijst naar een arrest van 31 januari 2006 (C-503/03) waarbij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen naar zijn constante rechtspraak verwijst o.m. op het feit dat "het beroep door een nationale overheid op het begrip van openbare orde veronderstelt in elk geval het bestaan, buiten de sociale storing, die elke inbreuk in de wet vormt, een reële en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de gemeenschap schaadt en verwijst o.m. naar : RUTILI (36/75 van 28 oktober 1975), punt 28; BOUCHEREAU (30/77 van 27 oktober 1977), punt 35, evenals ORFANOPOULOS en OLIVERI (C-482/01 en C-493/01 van 29 april 2004), punt 66)"

Aangezien verzoekers tevens aandringt op een belangenafweging tussen het privéleven van verzoekers en haar banden met België waaronder haar relatie met de heer A. (...) en haar ouders en dit conform artikel 17 richtlijn 2003/86/EG alsook artikel 28 richtlijn 2004/38/EG."

Dat immers niet kan ontkend worden dat haar partner de Belgische nationaliteit heeft en op de wijze waarop de verwerende partij artikel 8 van het EVRM schendt en geen rekening houdt met artikel 43 alinéa 1,2 van de Vreemdelingenwet

Dat ook hier de verwerende partij faalt in haar motivering hiermee rekening te houden, minstens kennelijk onredelijk is nu zij moet toegeven dat er een inreisverbod van maar liefst 3 jaar wordt opgelegd

hetgeen wil zeggen dat de vader (stuk 2: kopij paspoort) hier zijn werk moet opgeven om zijn kinderen te zien nu de verwerende partij op verwijdering aandringt en dit minstens voor 3 jaar !

Dat maw op geen enkel ogenblik met de rechtspraak ivm langdurige verwijdering en inmenging in het gezinsleven werd rekening gehouden en artikel 6 van het EVRM.

Aangezien nochtans artikel 8, tweede deel van het EVRM stelt

"geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Aangezien er inderdaad een juist evenwicht moet bestaan tussen het algemeen belang en de belangen van de persoon waarbij artikel 8 van het EVRM de richtlijnen tussen dat evenwicht heeft vastgelegd.

Zie Europees Hof mensenrechten, arrest REES / Verenigd Koninkrijk, 17 oktober 1986, publicaties van E.H.M.R., serie A, nr. 16, p 15.

Dat in de bestreden beslissing op geen enkel punt rekening werd gehouden met artikel 8 van het EVRM terwijl het proportionaliteitsbeginsel duidelijk stelt dat er een juist evenwicht moet gezocht worden tussen het eerbiedigen van de individuele rechten inzake privé- en familiaal leven (in casu de twee in België geboren kinderen, één in Spanje, waarbij zij alhier alle drie schoollopen, de integratie, het blanco strafregister, de stabiele relatie met een Belg), tov de staatsbelangen (uitwijzingsbeleid) -op hetwelk de inmenging steunt.

Zie RvSt nr. 105 428, 9 april 2002.

Dat beweren dat eerste verzoekster strafbare feiten heeft begaan is niet correct gezien verzoekster beschikt over een blanco strafregister en na verhoor onmiddellijk in vrijheid werd gesteld gezien zij enkel res nullius had meegenomen ni onbeheerd en achtergelaten oud ijzer waarna de voormalige eigenaar haar was achterna gereden om te laten weten dat deze zelf naar het containerpark zou gaan.

Zie stuk 5.

Dat maw geen belangen afweging werd gemaakt en hoe dan ook elkeen onschuldig is tot het bewijs van het tegendeel.

Aangezien nochtans artikel 62 van de Vreemdelingenwet stelt dat "de administratieve beslissingen worden met redenen omkleed" alsook vereist artikel 2 en 3 van de motiveringsplicht dat de motivering voorhanden is zodat er geen appreciatiemogelijkheden of onredelijke interpretaties mogelijk zijn rekeninghoudend met de gegevens van het dossier.

Zie RvSt nr. 53 199, 10 mei 1999.

Dat maw door het niet maken van enige belangenafweging het voor verzoekers niet duidelijk is of de administratieve beslissing op redelijke wijze werd genomen (redelijkheidbeginsel) waarbij de belangen van de staat een hoger en afgewogen belang kennen.

Zie arrest nr. RvV 19 537 dd 29 april 2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Zie Hof voor de Rechten van de Mens dd 22 april 2004,

Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, jaargang 2004 blz 267

inzake Radovanovic / Oostenrijk

Aangezien inderdaad de motivering duidelijk gebrekkig is op dit punt daar nergens in de bestreden beslissing wordt uitgelegd waarom het gedrag van eerste verzoekster (nl wegnemen van oud ijzer) een werkelijk, actueel en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving van die mate dat het recht op arbeid, voorzien niet alleen door de grondwet maar ook door het EVRM, mag geschonden worden.

Zie Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd 30 januari 2008 inzake 6743.

Zie Raad voor vreemdelingenbetwistingen dd 6 februari 2008 nr. 6936.

Dat deze schending immers zowel door hoven, rechtbanken als administratieve rechtscolleges dient afgewogen te worden met respect voor de private belangen en de publieke belangen waarbij de verwijdering in proportie dient te staan van het mogelijk nadeel dat een staat kan ondergaan indien zij hiertoe niet zou overgaan.

Zie Hof voor Rechten van de Mens dd 22 april 2004, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, jaargang 2004, bnle 267 inzake Radovanovic / Oostenrijk.

Zie Hof voor Rechten van de Mens dd 21 april 2005, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, jaargang 2005, blz 159 inzake Muslim / Turkije

Dat zelfs indien zij werd gemaakt, quod non, uit bovenvermeld feitenrelaas blijkt dat volgens de proportionaliteitstoets er duidelijk een ernstige inmenging is in het privé en het sociaal leven dat niet kan voortgezet worden.

Zie o.m. een gelijkaardige zaak Kuijer / Steenberghe 2002 p 190 EHRM 18 februari 1991 nr 12313/86 inzake Moustaquim / België

Zie tevens EHRM 28 november 1996, 21702.03

Dat naar analogie kan verwezen worden naar de uitspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 10 december 2008 (20 234) alwaar duidelijk wordt gesteld dat het begrip "gezinsleven" in artikel 8 van het EVRM autonoom en onafhankelijk is van het nationaal recht en eens van samenwonen sprake is kan de verzoekende partij zich steunen op artikel 8 van het EVRM waardoor er sprake is van inmenging zodat in de bestreden beslissing moet nagegaan worden of het juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoeker en deze van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de O.O.;

Zie idem inzake een ingediende aanvraag 9bis : RvV 19 februari 2009 (23 2008), T. Vreemd. 2009 blz 222

Dat bovendien haar belang, wat door de wet niet wordt omschreven, maar geïnterpreteerd wordt door de Raad bestaat en dit belang niet in strijd mag zijn met artikel 10 en 11 van de Grondwet (immers artikel 191 van stelt dat deze rechten ook van toepassing zijn op vreemdelingen) alsook dient Uw raad erover te waken dat het belang niet op een buitensporige restrictieve of formalistische wijze wordt toegepast.

Zie EHRM 20 april 1004, Bulena Tsjechische Republiek, §§ 28, 30 en 35,

Zie EHRM 22 december 2009, Sergey Smirnov/ Rusland, §§ 29 - 32, Gwh 30 september 2010, nr. 109/2010.

Dat menig asielzoeker of illegaal op basis van dezelfde feitelijke gegevens werd geregulariseerd Aangezien tevens de artikelen 10, 11 en 191 van de GW en de anti-discriminatiewet van 10 mei 2007 worden geschonden daar de wet van 10 mei 2007 discriminatie verbiedt op grond van volgende beschermde criteria: leeftijd, seksuele geaardheid, handicap, geloof of levensbeschouwing, burgerlijke staat, geboorte, vermogen, politieke overtuiging, syndicale overtuiging, taal, huidige of toekomstige gezondheidstoestand, een fysieke of genetische eigenschap, en sociale afkomst.

Dat elkeen in gelijke omstandigheden geplaatst dan ook gelijk dient behandeld te worden.

Dat artikel 191 van de GW duidelijk laat verstaan dat deze regels ook gelden voor de vreemdelingen die op ons grondgebied verblijven;

Dat dit blijkt uit het feit dat DVZ meermaals besluit tot een toekenning van een verblijf in België van meer dan drie maand aan personen die zich in een identieke situatie als deze van verzoekers bevinden.

Zie tevens RvV 28 augustus 2008 (nr. 15 247).

Dat elk bestuur in dezelfde omstandigheden geplaatst niet zou besluiten tot een onontvankelijkheidsverklaring en zou vaststellen dat de beslissing niet beantwoordt aan de regels van een normaal en zorgvuldig bestuur.

Dat elke vorm van rechtszekerheid voor de burger wordt ontnomen (wie wel, wie niet);

Dat zulks een onredelijke beslissing uitmaakt waarbij de materiële motiveringsplicht wordt geschonden.

Zie RvV dd 22 december 2010, RW.2011, blz 24."

3.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, wijst de Raad erop dat deze wetsbepaling voorziet dat de motivering van een beslissing van een bestuur de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering van deze beslissing wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vastgesteld dat de aanvraag van 1 maart 2013

onontvankelijk is. De door de verzoekende partij in haar aanvraag als buitengewone omstandigheden aangehaalde elementen worden opgesomd en hierbij wordt telkens *in concreto* toegelicht waarom deze elementen niet in aanmerking worden genomen.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de uitvoerige en op de aanvraag toegespitste motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

3.3. De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Ook wat het redelijkheidsbeginsel betreft dient er op te worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan de schending eveneens door de verzoekende partij wordt aangevoerd.

Artikel 9bis, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn

omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

3.4. De verzoekende partij betoogt *“Aangezien Minister Wathelet heeft toegezegd de criteria, zoals voorzien bij de richtlijnen van 19/07/2005, te blijven toepassen. Dat verzoekers hieraan beantwoorden, zelfs aan de richtlijnen van De Waele, zodat de aanvraag prima facie ontvankelijk en ongegrond is. Dat ten onrechte wordt gesteld in de bestreden beslissing dat verzoekers die beroep op de instructies nu er uitdrukkelijk werd verwezen naar de omzendbrief van De Waele dewelke niet werd vernietigd en waaraan verzoekers wel degelijk beantwoorden. Dat zij inderdaad bijna 7 jaar in België onafgebroken verblijven met schoolgaande kinderen”*.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de criteria waarvan Minister Wathelet verklaarde ze te zullen blijven toepassen, de criteria van de instructies van 19 juli 2009 betrof en dat de Raad geen ‘richtlijnen van 19/07/2005’ met betrekking tot regularisatiecriteria bekend zijn, zodat het hier hoogstwaarschijnlijk om een materiële vergissing gaat en de verzoekende partij doelt op de instructies van 19 juli 2009.

De Raad wenst er voorts op te wijzen - zoals terecht wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing - dat de instructie van 19 juli 2009, waarnaar de verzoekende partij verwijst, door de Raad van State werd vernietigd (RvS 9 december 2009, nr. 198 769). Aangezien de Raad van State in zijn arrest vaststelde dat voormelde instructie een miskenning inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en deze instructie ingevolge de vernietiging dient te worden geacht nooit te hebben bestaan en gelet op het feit dat dit vernietigingsarrest *erga omnes* werkt zodat de instructie niet langer kan worden beschouwd als een geldige bron van recht, kon de verwerende partij er dan ook geen toepassing van maken.

De voorgaande vaststellingen worden niet teniet gedaan door de stelling van de verzoekende partij dat de minister toegezegd heeft de criteria van de instructie van 19 juli 2009 te blijven toepassen. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt te veronderstellen dient de verwerende partij de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op eventuele beleidsrichtlijnen van een staatssecretaris.

Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS10 oktober 2012, nr. 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt *“om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”*. Het gegeven dat de verwerende partij – zelfs nadat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde – nog beslissingen zou hebben genomen op basis van deze instructie en dat vele beslissingen wellicht werden genomen met miskenning van de wet vormt op zich ook geen reden om te oordelen dat de *in casu* bestreden beslissing niet op correcte gronden zou zijn genomen.

Het rechtszekerheidsbeginsel brengt niet met zich mee dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk gedurende een bepaalde periode, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door er gedurende een bepaalde periode een niet wetsconforme praktijk op na te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het rechtszekerheidsbeginsel kan niet dienstig worden ingeroepen indien dat leidt tot de miskenning van een wettelijke bepaling. Het wettelijkheidsbeginsel dat rechtstreeks is gegrond op artikel 159 van de Grondwet, primeert immers.

De beginselen van behoorlijk bestuur laten de verwerende partij hoe dan ook niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass. 12 december 2005, AR CO40157F). De verzoekende partij behoort te weten dat de verwerende partij is gebonden door de wet en dat zij het arrest van de Raad van State van 9 december 2009 diende te respecteren.

Waar de verzoekende partij verwijst naar de *“richtlijnen van De Waele”* en de *“omzendbrief van De Waele”* dient te worden opgemerkt dat deze de Raad onbekend is en de verzoekende partij deze ook niet nader toelicht, zodat de verzoekende partij niet dienstig kan betogen dat zij hieraan beantwoordt. Waar zij meent dat de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat zij zich in haar aanvraag beroept op de instructies terwijl zij uitdrukkelijk verwees naar de *“omzendbrief van De Waele”*, kan zij niet worden gevolgd daar in de aanvraag geenszins verwezen wordt naar de *“omzendbrief van De Waele”*.

3.5. De verzoekende partij betoogt dat zij schoolgaande kinderen heeft en herhaalt de bewoordingen van haar aanvraag waarbij zij wijst op rechtspraak van de Raad van State waar meermaals werd beslist dat een onderbreking van een schooljaar voor minderjarige kinderen in aanmerking kan genomen worden als buitengewone omstandigheid, dat een plotse onderbreking in het midden van een schooljaar waarbij de kinderen in een andere cultuur en taal hun studies moeten verder zetten terwijl zij hier goed geïntegreerd zijn een moeilijk te herstellen ernstig nadeel uitmaakt, dat het vooral gaat om het verlies van een schooljaar, dat haar kinderen omschreven worden als aangename leerlingen, met wil en gedrevenheid om te slagen, waarna de verzoekende partij verwijst naar rechtspraak van de Brusselse kortgedingrechter en rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en het Kinderrechtenverdrag. Zij meent dat de bestreden beslissing ten onrechte stelt *“Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst is”* zodat hier manifest wordt voorbijgegaan aan de geciteerde uitspraak, dat meer nog er sprake is van twee kinderen terwijl met S. geen rekening werd gehouden.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing aangaande de door de verzoekende partij geciteerde onderdelen van haar aanvraag gemotiveerd werd als volgt:

“Het feit dat haar kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch

een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Deze scholing heeft trouwens volledig plaatsgevonden in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de moeder is die de belangen van de kinderen heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Het louter aanhalen van het Kinderrechtenverdrag, zonder concrete verduidelijking waarom dit verdrag geschonden zou worden bij een weigering, kan ook niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.”

De Raad stelt vast dat de verwerende partij in de motivering van de bestreden beslissing het element van de scholing van de kinderen heeft besproken doch dat zij hierbij tot de conclusie kwam dat de scholing van de kinderen hier niet kan aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar de verzoekende partij niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Daarnaast merkt de Raad op dat de verwerende partij motiveert dat de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs behoeft, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. De verzoekende partij betwist deze vaststellingen overigens niet. Specifiek met betrekking tot de belangen van de kinderen stelt de verwerende partij in de bestreden beslissing bovendien dat de scholing volledig heeft plaatsgevonden in illegaal verblijf zodat zij zelf de belangen van haar kinderen heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. De verzoekende partij betwist geenszins dat de scholing volledig in illegaal verblijf heeft plaatsgevonden.

De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing wel degelijk het element van de scholing van de kinderen gewogen en besproken. De verwerende partij motiveert aangaande *‘haar kinderen’*, zodat de verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat met één van haar kinderen geen rekening werd gehouden. Ze toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing geen toepassing kunnen vinden voor wat betreft haar kind S.

Waar de verzoekende partij lijkt te betogen dat de bestreden beslissing voorbijgaat aan de rechtspraak waarin gesteld wordt dat de onderbreking van een schooljaar in aanmerking kan worden genomen als buitengewone omstandigheid, wijst de Raad er op dat de verwerende partij motiveerde dat de scholing volledig heeft plaatsgevonden in illegaal verblijf, dat het aldus de verzoekende partij zelf is die de belangen van haar kinderen heeft geschaad door zich te nestelen in illegaal verblijf. Deze motieven worden door de verzoekende partij niet betwist. Gelet op het feit dat de verzoekende partij en haar kinderen illegaal op het grondgebied verblijven en dit reeds gedurende de volledige duur van de scholing van de kinderen, en zij aldus op het einde van het schooljaar 2013/2014 en intussen ook het einde van het schooljaar 2014/2015 konden terugkeren naar het land van herkomst zonder dat er een onderbreking van een schooljaar plaatsvond, kan de verzoekende partij in onderhavig verzoekschrift niet dienstig wijzen op de onderbreking van een schooljaar.

3.6. Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift voorhoudt dat ten onrechte wordt gesteld in de bestreden beslissing *“sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen”* terwijl de nadruk werd gelegd op de relatie die de verzoekende partij heeft met haar partner en de bloedverwantschap die haar kinderen met hun vader hebben, gaat zij voorbij aan de motieven die betrekking hebben op haar relatie met haar partner, meer bepaald *“Aangaande het feit dat zij inwoont bij haar partner, Dhr. A. (...) dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoonde waarom zij geen aanvraag tot gezinshereniging volgens art. 40 van de wet van 15/12/1980 kan indienen”*, en stelt de Raad verder vast, samen met de verwerende partij, dat de verzoekende partij zich in haar aanvraag niet heeft beroepen op of zelfs maar enige melding maakte van een bloedverwantschap tussen haar partner dhr. A. en haar kinderen. Gelet op het niet vermelden van de band tussen haar partner en haar kinderen door de verzoekende partij in haar aanvraag, kan het de verwerende partij niet ten kwade worden geduid hieromtrent niet te hebben gemotiveerd.

Betreffende het motief *“Aangaande het feit dat zij inwoont bij haar partner, Dhr. A. (...) dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoonde waarom zij geen aanvraag tot gezinshereniging volgens art. 40 van de wet van 15/12/1980 kan indienen”*, betoogt de verzoekende partij dat door de Dienst Vreemdelingenzaken geen redelijke termijn zoals voorzien in artikel 6 van het EVRM kan worden nagekomen indien haar aanvraag conform artikel 40 van de vreemdelingenwet zou ingediend dienen te worden in het land van herkomst zodat er wel degelijk sprake is van een moeilijk te herstellen ernstig

nadeel wanneer het gezinsleven bijna een jaar later pas kan aangevat worden zodat hierdoor artikel 8 van het EVRM wordt geschonden.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet betwist dat zij een aanvraag tot gezinshereniging volgens artikel 40 van de vreemdelingenwet kan indienen. De Raad wijst er op dat een aanvraag tot gezinshereniging in het kader van artikel 40 van de vreemdelingenwet geenszins vereist dat de verzoekende partij een dergelijke aanvraag indient in het land van herkomst, zodat de argumentatie van de verzoekende partij betreffende het garanderen van een redelijke termijn voor het nemen van een beslissing en de termijn voor het terug aanvatten van het gezinsleven niet dienstig is. Ook door het louter herhalen van passages uit haar aanvraag waarbij zij wijst op verwijdering en de lange wachttijd voor een beslissing inzake een aanvraag, op artikel 43 van de vreemdelingenwet, op rechtspraak van het Hof van Justitie betreffende de openbare orde en een belangenafweging vraagt wijzend op haar relatie met dhr. A, en door te stellen dat niet kan ontkend worden dat haar partner de Belgische nationaliteit heeft en de verwerende partij artikel 8 van het EVRM schendt door geen rekening te houden met artikel 43 van de vreemdelingenwet, dat de verwerende partij faalt in haar motivering hiermee rekening te houden en dat op geen enkel ogenblik met de rechtspraak in verband met langdurige verwijdering en inmenging in het gezinsleven werd rekening gehouden, en door te stellen onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad dat eens sprake is van samenwonen zij zich kan steunen op artikel 8 van het EVRM waardoor er sprake is van inmenging zodat de verwerende partij moet nagaan of een juist evenwicht wordt geëerbiedigd tussen haar belangen en deze van de staat, weerlegt de verzoekende partij het motief *“Aangaande het feit dat zij inwoont bij haar partner, Dhr. A. (...) dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont waarom zij geen aanvraag tot gezinshereniging volgens art. 40 van de wet van 15/12/1980 kan indienen”*, niet, nu, het weze herhaald, een aanvraag tot gezinshereniging in het kader van artikel 40 van de vreemdelingenwet geenszins vereist dat de verzoekende partij een dergelijke aanvraag indient in het land van herkomst.

In zoverre de verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing onredelijk is nu er een inreisverbod van maar liefst drie jaar wordt opgelegd, hetgeen wil zeggen dat de vader hier zijn werk moet opgeven om zijn kinderen te zien nu de verwerende partij op verwijdering aandringt en dit minstens voor drie jaar, stelt de Raad vooreerst vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot een loutere bewering dat de ‘vader’ van haar kinderen, in België werk heeft, dat hij zou moeten opgeven. Bovendien wijst de Raad erop dat artikel 74/12 van de vreemdelingenwet de verzoekende partij de mogelijkheid verleent om de opheffing van het inreisverbod te vragen.

De verzoekende partij betoogt dat in de bestreden beslissing op geen enkel punt rekening werd gehouden met artikel 8 van het EVRM waarbij zij verwijst naar het feit dat er een juist evenwicht moet gezocht worden tussen het eerbiedigen van het privé- en familiaal leven - de in België en Spanje geboren kinderen die hier schoollopen, de integratie, het blanco-strafregister en de stabiele relatie met de Belg – ten aanzien van de staatsbelangen, het uitwijzingsbeleid, waarop de inmenging steunt. Echter blijkt uit de bestreden beslissing dat in het licht van artikel 8 van het EVRM duidelijk een belangenafweging werd gemaakt en dit als volgt:

“Aangaande het feit dat zij inwoont bij haar partner, Dhr. A. (...) (Ovnr: xxx) dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont waarom zij geen aanvraag tot gezinshereniging volgens art. 40 van de wet van 15/12/1980 kan indienen. Bovendien vallen gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Wat de aanwezigheid van haar ouders in België betreft: betrokkene toont niet aan waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid voor betrokkene zou uitmaken. Daarenboven: hoewel art. 8 EVRM stelt dat het recht op privé-leven door de overheid dient gerespecteerd te worden in hetzelfde art. 8 EVRM, lid 2 bepaald wordt dat de overheid kan ingrijpen ter voorkoming van strafbare feiten. Welnu uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene reeds herhaaldelijk in aanraking is gekomen met de openbare ordediensten omwille van het plegen van strafbare feiten (zie informatie uit het administratief dossier).”

Waar de verzoekende partij kritiek uit op het feit dat de bestreden beslissing beweert dat zij strafbare feiten heeft begaan, stelt de Raad vast dat dit kritiek betreft op een overtoollig motief. De motieven met betrekking tot haar relatie met dhr. A., waarbij gewezen wordt op het niet aantonen waarom geen

aanvraag gezinshereniging in het kader van artikel 40 van de vreemdelingenwet werd ingediend, met betrekking tot haar relatie met haar ouders, waarbij gewezen wordt op het feit dat de verzoekende partij niet aantoont waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid zou zijn voor haar en met betrekking tot haar privéleven, waarbij wordt vastgesteld dat gewone sociale relaties niet vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, volstaan om de bestreden beslissing te schragen. Kritiek op een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.7. De uiteenzetting van de verzoekende partij laat dan ook niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris te dezen beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel kan worden aangenomen. Evenmin maakt de verzoekende partij een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aannemelijk.

3.8. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er

volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

3.8.1. Aangenomen dat er sprake zou zijn van een gezinsleven met een partner in België, wordt opgemerkt dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat aan verzoekende partij enig bestaand verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wordt ontnomen. De bestreden beslissing betreft geen weigering van een voortgezet verblijf. Volgens de rechtspraak van het EHRM dient aldus te worden onderzocht of er een positieve verplichting bestaat voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te waarborgen.

In het kader van het nagaan of er een positieve verplichting op de staat rust om het gezinsleven van de verzoekende partij te handhaven, kan er onderzocht worden of de verzoekende partij zelf reeds de wettelijke bescherming heeft opgezocht die desgevallend bestaat voor haar gezinsleven.

Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet aangeeft dat zij een aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend. Gelet op de wettelijke procedures die openstaan voor de verzoekende partij en waarvan zij gebruik kan maken, kan in dit geval en op dit moment bezwaarlijk worden gesteld dat er in hoofde van de staat een positieve verplichting bestaat om het recht van de verzoekende partij op gezinsleven te handhaven. De verzoekende partij dient eerst zelf gebruik te maken van de wettelijke mogelijkheden die voor haar openstaan, vooraleer de staat ertoe verplicht kan worden om het recht van de verzoekende partij op een gezinsleven te beschermen.

Voorts wijst de Raad er op dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt voor verzoekende partij om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst en/of verblijf in het Rijk te worden toegelaten. De Raad herhaalt dat artikel 74/12 van de vreemdelingenwet de verzoekende partij de mogelijkheid verleent om de opheffing van het inreisverbod te vragen.

3.8.2. In zoverre de verzoekende partij zich beroept op haar privéleven, wijst de Raad erop dat de verwerende partij in de bestreden beslissing motiveerde dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. De verzoekende partij toont niet aan dat deze motieven foutief of kennelijk onredelijk zouden zijn. Waar de verzoekende partij lijkt voor te houden dat zij het recht heeft om haar studies te voltooien, beperkt zij zich tot een loutere bewering nu zij geenszins aantoonde dat zij lopende studies heeft die zij wenst te voltooien.

3.8.3. *In casu* wordt door de verzoekende partij geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

3.8.4. Nu de bescherming geboden op grond van artikel 22 van de Grondwet geen verdergaande draagwijdte heeft dan de bescherming geboden door artikel 8 van het EVRM, kan evenmin een schending van artikel 22 van de Grondwet worden aangenomen.

3.9. In de mate dat de verzoekende partij de schending van artikel 3 van het EVRM op ontvankelijke wijze opwerpt middels de volgende enkele zin: *“Dat verzoekers het land uitwijzen werkelijk onmenselijk zou zijn en een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM.”*, kan volstaan worden met de vaststelling dat om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, de verzoekende partij dient aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandelingen.

De verzoekende partij dient de beweringen te staven met minstens een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS, 8 oktober 2003, nr. 123.977). De verzoekende partij laat evenwel na dergelijke toelichting en bewijsstukken of een begin van een bewijs dienaangaande, bij te brengen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.10. De verzoekende partij voert eveneens een schending aan van de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet en stelt dat het belang niet in strijd mag zijn met de voornoemde grondwettelijke bepalingen en niet op buitensporige formalistische wijze mag worden geïnterpreteerd. De Raad stelt vast dat het belang van de verzoekende partij bij het indienen van haar aanvraag noch bij haar onderhavige vordering in vraag werd gesteld, zodat het onderdeel van het middel feitelijke grondslag mist.

De grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie, vervat in de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet, sluiten niet uit dat een verschil in behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is.

De Raad kan de verzoekende partij volgen waar zij stelt dat allen die zich in eenzelfde feitelijke en rechtstoestand bevinden, op gelijke wijze moeten worden behandeld. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij aanvoert, geeft zij echter geen concrete voorbeelden van mensen die een machtiging tot verblijf kregen en zich in een identieke situatie als deze van de verzoekende partij bevonden. Het arrest van de Raad waarnaar zij verwijst, heeft in het geheel geen vergelijkbare feitelijke situaties tot voorwerp, minstens toont zij dit niet aan. Zaak nr. 15 247 had wel betrekking op een gelijkaardig type van bestreden beslissing (9*bis* onontvankelijk), doch de gemachtigde had nagelaten te antwoorden op een aanvullend schrijven zodat de Raad een schending van de motiveringsplicht had vastgesteld. Het gaat aldus niet om een zaak waaruit blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken in een identieke situatie een verblijfsmachtiging voor meer dan drie maanden had toegekend.

De verzoekende partij stipt aan dat de wet van 10 mei 2007 discriminatie verbiedt op grond van leeftijd, seksuele geaardheid, handicap, geloof, burgerlijke staat, geboorte, vermogen, politieke of syndicale overtuiging, taal, gezondheidstoestand, fysieke of genetische eigenschap en sociale afkomst, doch laat na te duiden op welke wijze de bestreden beslissing zou discrimineren op een van de aangehaalde gronden.

Een schending van de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet of van de voormelde wet van 10 mei 2007 wordt niet aangenomen.

3.11. Tot slot kan de Raad evenmin volgen waar de verzoekende partij nog poneert dat elk bestuur in dezelfde omstandigheden niet zou besluiten tot een onontvankelijkheidsbeslissing en de beslissing onredelijk en onzorgvuldig werd genomen of dat elke vorm van rechtszekerheid aan de burger wordt ontnomen, nu niet zou duidelijk zijn wie wel en wie niet in aanmerking komt.

Zoals *supra* gesteld meent de Raad dat de gemachtigde op redelijke wijze kon stellen dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken, die verhinderen dat zij haar aanvraag in haar herkomstland indient. De verzoekende partij verduidelijkt niet met welke elementen van het dossier geen rekening werd gehouden, zodanig dat er van onzorgvuldig bestuur kan sprake zijn. Evenmin werd het betoog aangenomen dat mensen in een gelijke situatie ongelijk behandeld worden en hieruit kan dan ook geen schending van het rechtzekerheidsbeginsel worden afgeleid. Tot slot verwijst de verzoekende partij evenmin dienstig naar een arrest van de Raad van 22 december 2010, nu zij geen arrestnummer weergeeft en p. 24 van het Rechtskundig Weekblad van 2011 in het geheel niet naar een arrest van de Raad verwijst.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van het rechtzekerheidsbeginsel wordt niet aangenomen.

3.12. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend zestien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER